

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7Sžo/1/2013                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 8011200782                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 24.09.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Elena Závadská           |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:8011200782.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Závadskej, členiek senátu JUDr. Márie Usačevovej a JUDr. Júlie Horskej, v právnej veci žalobcu U. R., nar. XX. U. XXXX, trvale bytom v X., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Ladislav Jančí, s.r.o., so sídlom v Ružomberku, Dončová ul. č. 1451/21, proti žalovanému Pamiatkovému úradu Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Cesta na Červený most č. 6, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 1. augusta 2011, číslo PÚ-11/1026-2/5783/55/NEM, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 14. decembra 2012, č.k. 2S/33/2011-51, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 14. decembra 2012, č.k. 2S/33/2011-51, p o t v r d z u j e .

Účastníci nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania .

### Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 14. decembra 2012, č.k. 2S/33/2011-51, zamietol žalobu o zrušenie rozhodnutia žalovaného z 1. augusta 2011, číslo PÚ-11/1026-2/5783/55/NEM, ktorým žalovaný podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej iba „správny poriadok“) a podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zmenil rozhodnutie Krajského pamiatkového úradu Prešov z 9. mája 2011, číslo PO-11/866-02/4226/Ha tak, že podľa § 31 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu v znení neskorších predpisov (ďalej len „pamiatkový zákon“) nariadil žalobcovi ako vlastníkovi nehnuteľnosti na parcele č. S. v k. ú. X., ktorá sa nachádza v pamiatkovom území Pamiatkovej rezervácie Bardejov, evidovanej v Ústrednom zozname pamiatkového fondu v registri pamiatkových rezervácií pod č. 2 a zapísanej v Zozname svetového a kultúrneho dedičstva UNESCO, vykonanie opatrenia na nápravu a odstránenie nepovolené unimobunky situované na parcele č. S. v k. ú. X.. Pre vykonanie opatrení na nápravu určil Pamiatkový úrad Slovenskej republiky lehotu do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

V odôvodnení uviedol, že žalobca nesplnil povinnosť, uloženú mu v Oznámení z 25. februára 2011 a v lehote do 30. marca 2011 neodstránil unimobunky, ktoré sa nachádzajú na parcele č. S., k.ú. X., ktorá je súčasťou pamiatkovej rezervácie. V súlade s príslušnými kompetenciami, ktoré Krajský pamiatkový úrad Prešov podľa pamiatkového zákona má, po vykonaní štátneho dohľadu rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 31 ods. 1 pamiatkového zákona a uložil žalobcovi ako vlastníkovi nehnuteľnosti odstrániť unimobunky. O odvolaní žalobcu, v ktorom sú uvedené tie isté dôvody, na ktoré žalobca poukazuje aj v žalobe, rozhodol žalovaný tak, že zmenil ako odvolací orgán výrok rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa a určil lehotu 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia, čím procesné pochybenie prvostupňového správneho orgánu napravil.

Podľa názoru krajského súdu správne orgány konali v medziach a v rozsahu kompetencií stanovených pamiatkovým zákonom a s poukazom na skutočnosť, že ide o nehnuteľnosť patriacu do pamiatkovej rezervácie, aj s prihliadnutím na opakované porušenie povinností zo strany žalobcu ako vlastníka nehnuteľností S. k.ú. X., preto rozhodnutie žalovaného považoval za zodpovedajúce zákonu.

Námietku žalobcu, že sa nemal možnosť v správnom konaní vyjadriť a že nebolo vykonané ústne pojednávanie považoval súd za právne bezvýznamnú, lebo možnosť vyjadriť sa mu správny orgán poskytol. S poukazom na § 33 ods. 2 správneho poriadku sa žalobca mohol v konaní vyjadriť lehote do 7 dní od doručenia Oznámenia o začatí konania o opatreniach na nápravu z 25. februára 2011. Žalobca sa však do 7 dní odo dňa doručenia uvedeného oznámenia nevyjadril, ani správneho orgánu nepodal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania, resp. na vykonanie nejakých dôkazov. Za nedôvodnú považoval námietku žalobcu, že nebolo vykonané ústne pojednávanie v zmysle § 74 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch lebo správny orgán rozhodol o vydaní opatrenia podľa pamiatkového zákona a nekonal podľa zákona o priestupkoch, preto nariadenie ústneho pojednávania nebolo potrebné.

Nezohľadnil ani námietku žalobcu, že unimobunky, ktoré sú predmetom konania a vydaného rozhodnutia o opatrení podľa § 31 ods. 1 pamiatkového zákona už stoja na mieste tri roky a uviedol, že za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy nemal pamiatkový úrad oprávnenie vo veci konať, lebo túto námietku žalobca v správnom konaní neuplatnil. Krajský pamiatkový úrad ako správny orgán až v oznámení z 25. februára 2011 uviedol, že na základe výkonu štátneho dozoru začal konanie o opatrení podľa § 31 ods. 1 pamiatkového zákona. Správny orgán sa v tejto časti vôbec nezaoberal časovým hľadiskom odkedy unimobunky na parcele č. XXXX k.ú. X. boli, zaoberal sa predmetom samotného opatrenia s poukazom na obsah ustanovenia § 31 ods. 1 pamiatkového zákona a v súlade s týmto výkonom štátneho dozoru ku dňu 25. februára 2011 aj postupoval a následne vydal rozhodnutie z 9. mája 2011, potom ako žalobca neodstránil sporné unimobunky v termíne do 30. marca 2011. Aj túto námietku žalobcu preto považoval krajský súd za právne bezvýznamnú.

Za nedôvodnú považoval aj námietku, že správny orgán neskúmal otázku zákonného vyhlásenia Pamiatkovej rezervácie mesta Bardejov, čo priamo súvisí s otázkou porušenia povinností správneho orgánu podľa pamiatkového zákona a s výkonom kompetencií správnych orgánov v tomto konaní. Uviedol, že z predchádzajúcej právnej úpravy aj z platnej právnej úpravy vyplýva, že kultúrne pamiatky a národné kultúrne pamiatky sú zapísané v Ústrednom zozname kultúrnych pamiatok Slovenskej republiky. Vede ho pamiatkový úrad a člení ich na štyri registre, okrem iného aj na register pamiatkových rezervácií, ktorý je voľne prístupný aj na internete. Pamiatková rezervácia Bardejov je zapísaná v Ústrednom zozname kultúrnych pamiatok Slovenskej republiky pod poradovým číslom 2 s dátumom vyhlásenia 11. júna 1950. Pokiaľ žalobca v žalobe namietal, že dňa 11. júna 1950 nemohlo byť mesto Bardejov vyhlásené za Pamiatkovú rezerváciu Bardejov, krajský súd k tomu uviedol, že pamiatkovou rezerváciou bolo mesto Bardejov minimálne podľa predchádzajúcich právnych predpisov, t.j. podľa zákona č. 27/1987 Zb. o štátnej pamiatkovej starostlivosti účinného od 1. januára 1988 do 1. apríla 2002, ktorý bol zrušený pamiatkovým zákonom. Ako vyplýva z nariadenia vlády č. 596/2001 Z. z. o pamiatkových rezerváciách Bardejov, Bratislava, Kežmarok, Levoča, Prešov, Spišská Kapitula a Spišská Sobota (vydaného na základe ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 27/1987 Zb. o štátnej pamiatkovej starostlivosti) nemožno dať za pravdu žalobcovi, keď namieta, že týmto nariadením boli vymedzené len hranice Pamiatkovej rezervácie Bardejov s poukazom na prílohu č. 1 uvedeného

nariadenia. Vláda Slovenskej republiky podľa § 5 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 27/1987 Zb. o štátnej pamiatkovej starostlivosti nariadila územie pamiatkovej rezervácie mesta Bardejov v súlade s § 1 ods. 1 nariadenia č. 596/2001 Z. z., t.j. vyhlásila územie za pamiatkovú rezerváciu a súčasne vymedzila jej hranice v prílohe č. 1 nariadenia. V zmysle § 45 ods. 2 pamiatkového zákona kultúrne pamiatky a národné kultúrne pamiatky zapísané v Ústrednom zozname kultúrnych pamiatok Slovenskej republiky podľa predchádzajúcich právnych predpisov sa považujú za národné kultúrne námietky aj podľa pamiatkového zákona. Krajský súd preto dospel k záveru, že správne orgány neprekročili svoje kompetencie, ak konali v súlade s ustanoveniami pamiatkového zákona a ak rozhodovali podľa pamiatkového zákona účinného od 1. júna 2009.

Krajský súd tiež nezistil porušenie čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ani čl. 20 Ústavy SR, lebo žalobca mal právo v priebehu konania vyjadrovať sa k všetkým postupom správneho orgánu a v žiadnom prípade nebolo týmto postupom dotknuté, či obmedzené ani vlastnícke právo žalobcu.

Vo včas podanom odvolaní žalobca žiadal rozsudok krajského súdu zmeniť, zrušiť rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Namietal, že krajský súd sa nevysporiadal s námietkami, ktoré uplatnil proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného a tým bolo porušené jeho právo na spravodlivé konanie. Krajský súd podľa názoru žalobcu najmä nereagoval a nehodnotil retroaktívne uplatnenie zákona na daný prípad, osobitne nereagoval na obsah § 29 ods. 1 pamiatkového zákona. Žalobca v odvolaní zotrval na žalobných dôvodoch.

Namietal, že rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa je ako celok nepreskúmateľné, nedostatočne odôvodnené, vecne nesprávne a zásadným spôsobom zasahujúce do jemu prináležiaceho práva na spravodlivé konanie pred štátnym orgánom garantovaného čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj do práva vlastníť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Tvrdil, že rozhodnutie je výsledkom nesprávne a neúplne zisteného skutkového stavu veci ako aj nesprávneho právneho posúdenia veci. Postup žalovaného je charakterizovaný tiež nerešpektovaním ústavou zaručených práv, Ústavy Slovenskej republiky a zákona, a to nielen pamiatkového.

Tvrdil, že z výroku rozhodnutia nie je zrejmé, podľa ktorých ustanovení platnej právnej úpravy žalovaný rozhodoval. Proti žalobcovi postupoval spôsobom, ako by bol vlastníkom kultúrnej pamiatky, čo však nie je pravda. Podľa neodôvodneného tvrdenia konajúceho orgánu žalobca je vlastníkom pozemku, ktorá má byť v pamiatkovom území. Rozsah povinností vlastníka takejto nehnuteľnosti je užší, než je to u vlastníka kultúrnej pamiatky. Základnú ochranu kultúrnej pamiatky je vlastníkom povinný vykonávať na svoje náklady podľa § 27 ods. 2 písm. a) pamiatkového zákona. Vlastník nehnuteľnosti v pamiatkovom území však takúto povinnosť nemá, čo expressis verbis vyplýva z § 29 pamiatkového zákona. V § 29 ods. 1 je dokonca výslovne uvedené, že základnú ochranu nevykonáva vlastník, ale orgán štátnej správy a územnej samosprávy, pričom tieto sú povinné postupovať v spolupráci s vlastníkom. Vlastník nehnuteľnosti v pamiatkovom území teda nie je subjektom ex lege povinným zabezpečovať základnú ochranu pamiatkového územia, a už vôbec nie je povinný takéto činnosti vykonávať na svoje náklady.

Ďalej podľa názoru žalobcu, ak vlastníkom nehnuteľnosti v pamiatkovom území nemá uvedenú povinnosť zabezpečovať základnú ochranu, potom žiadny štátny orgán nie je oprávnený ukladať mu svojimi rozhodnutiami povinnosť takto konať. Pri výklade § 31 pamiatkového zákona žiadal zohľadniť doslovný a logický výklad § 19, pokiaľ ide o nehnuteľnosti v pamiatkovom území. Podľa názoru žalobcu druhá časť vety § 31 (nehnuteľnosti v pamiatkovom území podľa § 29) odkazuje na § 29. Ten však neukladá vlastníkom nehnuteľnosti povinnosť vykonávať základnú ochranu pamiatkového územia na vlastné náklady. Tvrdil, že takúto povinnosť nie je pamiatkový úrad oprávnený nariaďovať. Aplikácia § 31 predpokladá, že vlastníkom nezabezpečuje základnú ochranu, čo je podľa žalobcu objektívne vynútiteľné len pri kultúrnych pamiatkach. V danom prípade sa pamiatkový úrad snažil nesprávne preniesť povinnosti vlastníka kultúrnej pamiatky na žalobcu, hoci nie je majiteľom kultúrnej pamiatky.

Ďalej žalobca namietal, že unimobunky sú na danom pozemku umiestnené už takmer 3 kalendárne roky.

Tieto unimobunky nie sú žiadnou prístavbou ani nadstavbou a nie sú ani stavbou nakoľko nie sú spojené so zemou pevným základom, boli na daný pozemok položené pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 208/2009 Z. z. Vtedy platná právna úprava nedovoľovala pamiatkovému úradu v danej veci konať, a zmena obsahu ustanovenia § 31 na tom nič nezmenila. Dobromyseľne nadobudnuté práva nemožno postihovať na základe neskoršej právnej normy. V danej veci zjavne bolo konané na základe právnej normy, ktorá nadobudla účinnosť až po 31. máji 2009, dávno po odložení unimobuniiek na daný pozemok. Takýto postup podľa názoru žalobcu priamo odporuje § 45a (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. júna 2009), podľa ktorého konania začaté pred účinnosťou tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Zákon účinný v čase odloženia unimobuniiek na daný pozemok nezakazoval takúto činnosť (ani v prípade, že by išlo o pozemok v pamiatkovom území) a § 31 (účinný do 31. mája 2009) nedovoľoval pamiatkovému úradu v obdobných prípadoch prijať akékoľvek opatrenia. Neskôr účinný zákon nemohol do predtým nadobudnutých práv vlastníkov žiadnym spôsobom zmeniť danú situáciu, nakoľko by to bolo retroaktívne.

Z dôvodu, že uvedené unimobunky nie sú stavbou, nie je možné poukazovať na Zásady, ktoré boli vydané neskôr a tiež takúto aktivitu nezakazujú (unimobunka nie je stavba, prístavba, nadstavba a ani nová výstavba).

Ďalej žalobca namietal, že z rozhodnutia nie je zrejmé, ako a čím mala byť dotknutá ochrana pamiatkového fondu a ani kedy sa tak malo stať a akým konaním. Uvedené rozhodnutie je v tomto smere bezobsažné a stojí na subjektívnych pocitoch pracovníkov uvedeného orgánu, ktoré nemožno podrobiť žiadnym objektívnym kritériám. V rozhodnutí sa ukladá povinnosť vykonať opatrenia bez toho, aby bolo uvedené kto ich realizáciu uhradí a kedy budú náklady na ich realizáciu preplatené. Navyše v rozhodnutí sa udáva lehota na nápravu takým spôsobom, ktorý odporuje princípu právnej istoty, keď sa požaduje vykonanie opatrení do 15 od doručenia rozhodnutia, čo je neakceptovateľné.

Vo vzťahu k unimobunkám žalobca namietal, že nebol identifikovaný ich vlastník, preto je uvedený postup pamiatkového úradu zmätočný. Nezákonný je podľa žalobcu tiež postup, ak do integrity správneho rozhodnutia prvého stupňa bolo zasiahnuté po podaní odvolania, pričom jeho oprava sa vykonala len prípisom z 19. mája 2011, čo odporuje princípu dvojinstančnosti správneho konania.

Skutkový stav veci nebol podľa názoru žalobcu správnym orgánom zistený presne a úplne, ako to predpokladá § 32 správneho poriadku. Potvrdením tohto záveru je aj doplnenie dokazovania odvolacím orgánom vykonané spôsobom odporujúcim zákonu. Orgán prvého stupňa pred svojím rozhodnutím ani len nezabezpečil do spisu výpis z listu vlastníctva označeného pozemku, a ani dôkazy o vyhlásení pamiatkovej rezervácie v meste Bardejov. Konajúci orgán sa otázkou časového momentu umiestnenia unimobuniiek na pozemok vôbec nezaoberal, a teda nezískal podklad na svoje rozhodnutie vo vzťahu k aplikácii príslušnej právnej normy.

Ďalej žalobca namietal, že nedošlo k vykonaniu ústneho pojednávania v zmysle § 74 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, resp. § 21 správneho poriadku. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sž-o-KS 144/2006 (publikovaný v periodiku Zo súdnej praxe č. 2/2007 na strane 70), však v dôsledku nenariadenia ústneho pojednávania správnym orgánom prvého stupňa dochádza k porušeniu zásady zákonnosti zakotvenej v ustanovení § 3 ods. 1 správneho poriadku, ako aj k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ak žalovaný vo veci rozhodol bez vykonania ústneho pojednávania, postupoval v rozpore s obsahom § 21 správneho poriadku.

V danej veci podľa žalobcu nemal a nemá pamiatkový úrad kompetenciu konať. Predpokladom možnej aplikácie § 27, 29 alebo 31 pamiatkového zákona je preukázanie existencie kultúrnej pamiatky alebo nehnuteľnosti v pamiatkovom území. Podľa názoru žalobcu, zákonom predpísaným spôsobom nedošlo k vyhláseniu pamiatkovej rezervácie v meste Bardejov, a preto takáto pamiatková rezervácia podľa

pamiatkového zákona v meste Bardejov neexistuje a nebola zriadená zákonom vymedzeným spôsobom. Správny orgán sa obmedzil na odkaz na údajné vyhlásenie pamiatkovej rezervácie 11. júna 1950 (strana č. 2 rozhodnutia) bez toho aby špecifikoval, kto a akým spôsobom takéto vyhlásenie učinil. Žalobca namietal, že 11. júna 1950 nebolo vydané žiadne nariadenie o pamiatkovej rezervácii Bardejov a k takémuto vyhláseniu 11. júna 1950 nedošlo. Pamiatkové rezervácie mohli byť podľa pamiatkového zákona, teda zákonným spôsobom vyhlasované až po 1. apríli 2002. Mesto Bardejov teda v zmysle dnes platného zákona nie je pamiatkovou rezerváciou, čo vylučuje akúkoľvek kompetenciu pamiatkového úradu vo vzťahu k pozemku č. S., k. ú. X.. Ďalej žalobca uviedol, že pokiaľ konajúci orgán poukazuje na nariadenie vlády č. 596/2001 Z. z. o pamiatkových rezerváciách Bardejov, Bratislava, Kežmarok, Levoča, Prešov, Spišská Kapitula a Spišská Sobotka, tak týmto nariadením nedošlo k vyhláseniu žiadnej pamiatkovej rezervácie, ale len k vymedzeniu územia pamiatkovej rezervácie. Táto podzákonná právna norma nevyhlásila mesto Bardejov za pamiatkovú rezerváciu. Navyše nejde o nariadenie vlády vydané podľa pamiatkového zákona. Okrem toho uvedené nariadenie zaniklo súčasne so zrušením zákona, na základe ktorého bolo vydané. V tomto smere je právne bezvýznamný odkaz na § 45 ods. 2 pamiatkového zákona, lebo toto ustanovenie hovorí o riadne vyhlásených pamiatkových rezerváciách. Pamiatková rezervácia nebola vyhlásená zákonom predpísaným spôsobom nikdy v minulosti.

Žalobca ďalej namietal, že rozhodnutie žalovaného je procesne neudržateľné a odporujúce platnej právnej úprave. Rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené, nelogické už vo výroku rozhodnutia, lebo na strane jednej sa konštatuje porušenie zákona orgánom prvého stupňa, na strane druhej sa vydáva nové rozhodnutie spôsobom ignorujúcim dvojinstančnosť správneho konania. Ďalej neboli podľa názoru žalobcu pochybenia orgánu prvého stupňa odstránené v rámci odvolacieho konania. Žalovaný nesprávne uplatnil ustanovenie § 59 ods. 2 správneho poriadku a na základe podaného odvolania napadnuté rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa nezrušil hoci na jeho zrušenie boli v danej veci prítomné všetky dôvody. Ak žalovaný spisový materiál doplnil, bolo jeho povinnosťou minimálne oboznámiť s týmto postupom žalobcu a umožniť mu následne vyjadriť sa k veci, čo explicitne vyplýva z § 33 ods. 2 Správneho poriadku. V danej veci sa tak nestalo, hoci odvolací orgán rozhodoval ako prvostupňový orgán, spôsobom porušujúcim princíp dvojinstančnosti správneho konania a oberajúcim žalobcu o možnosť napadnúť takéto rozhodnutie odvolaním.

Odvolací orgán sa podľa názoru žalobcu vôbec nezaoberal časťou odvolania, v ktorej namietal retroaktívne uplatňovanie právneho predpisu a nemožnosť vydať namietané rozhodnutie. Nereagoval na ustanovenie § 45a pamiatkového zákona, nezisťoval okolnosti časového momentu umiestnenia unimobuniiek na pozemok, nezaoberal sa namietanou otázkou časovej pôsobnosti novely tejto normy. To, že odvolací orgán odcitoval niektoré ustanovenia zákona nenahrádza jeho povinnosť uviesť právne úvahy, ktoré by reagovali na tieto časti odvolania. Citácia predpisu bez jeho aplikácie na daný prípad je nespĺňajúca požiadavku adresnosti správneho rozhodnutia z pohľadu uvedenia dôvodov jeho vydania.

Ak odvolací orgán nesprávne vyhodnotil otázku kompetencie pamiatkového úradu namietanú už v základnom konaní, pričom tvrdenie obsiahnuté v odvolaní nie sú podporené žiadnym dôkazom a údajná norma z roku 1950 nie je súčasťou spisu, hoci nikdy nebola vyhlásená v Zbierke zákonov, jej existenciu bolo potrebné podľa žalobcu dokazovať. Ak teda odvolací orgán rozhodoval na základe uvedeného predpisu, nemal o ňom v spise žiadny dôkaz a rozhodoval bez opory v dôkaze vykonanom v rámci daného konania.

Ďalej žalobca namietal, že rozhodnutie odvolacieho orgánu nie je preskúmateľné, lebo nie je riadne označená vec, ktorá sa má odstrániť, nie je riadne označená a identifikovaná osoba, ktorá má byť účastníkom konania a ktorej sa majú ukladať povinnosti, (meno a priezvisko bez uvedenia dátumu narodenia prípadne iných identifikačných údajov nie sú dostatočným označením), nie je označený pozemok určením zápisu v katastri nehnuteľností a označením listu vlastníctva. Pokiaľ ide o povinnosť odstránenia unimobuniiek, nie je zrejmé, aké unimobunky a hlavne koľko unimobuniiek sa má odstrániť. Z týchto dôvodov je uvedené rozhodnutie nepreskúmateľné, nejasné, nevykonateľné a odporujúce princípu právnej istoty.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadal napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné. Uviedol, že aj podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. novembra 2012, sp. zn. 4 Sžo/29/2012 je mesto Bardejov pamiatkovou rezerváciou. Vo výroku prvostupňového aj druhostupňového rozhodnutia je uvedené, že pamiatkový úrad nariadil účastníkovi konania povinnosť podľa § 31 ods. 1 pamiatkového zákona. Z tohto zákona jednoznačne vyplýva, že krajský pamiatkový úrad má konať, ak zistí, že vlastník nezabezpečuje základnú ochranu nehnuteľnosti v pamiatkovom území podľa § 29 pamiatkového zákona. Ďalej žalovaný uviedol, že ustanovenia pamiatkového zákona, podľa ktorých bolo rozhodnutie žalovaného vydané, neboli zákonom č. 208/2009 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa pamiatkový zákon, dotknuté. Správne konanie sa začalo podľa predpisov platných v čase začatia tohto konania. Krajský súd v Prešove v odôvodnení svojho rozhodnutia považoval za jednoznačne preukázané, že žalobca mal možnosť sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, avšak túto možnosť nevyužil. V rozhodnutí žalovaného sa ukladá žalobcovi rovnaká povinnosť ako v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu, iba sa ním odstránila právna vada týkajúca sa začiatku plynutia lehoty na plnenie povinnosti účastníka konania. Podľa názoru žalovaného je identifikovanie účastníka konania aj predmet, ktorý má odstrániť a aj parcela dostatočne určité a podľa tohto určenia nezameniteľné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno vyhovieť.

Podľa čl. 20 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

Podľa čl. 44 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nikto nesmie nad mieru ustanovenú zákonom ohrozovať ani poškodzovať životné prostredie, prírodné zdroje a kultúrne pamiatky.

Podľa § 31 ods. 1 pamiatkového zákona ak krajský pamiatkový úrad zistí, že vlastník nezabezpečuje základnú ochranu kultúrnej pamiatky podľa § 27 alebo nehnuteľnosti v pamiatkovom území podľa § 29, začne konanie o to, aby vlastník v určenej lehote a za určených podmienok zabezpečil na vlastné náklady nápravu, a to najmä uvedením veci do stavu, ktorý neohrozuje zachovanie jej pamiatkových hodnôt.

Podľa § 29 ods. 1 pamiatkového zákona základná ochrana pamiatkového územia je súhrn činností a opatrení, ktorými orgány štátnej správy a orgány územnej samosprávy v spolupráci s vlastníkmi nehnuteľností zabezpečujú zachovanie pamiatkových hodnôt v území, ich dobrý technický, prevádzkový a estetický stav, ako aj vhodný spôsob využitia jednotlivých stavieb, skupín stavieb, areálov alebo urbanistických súborov a vhodné technické vybavenie pamiatkového územia.

Podľa § 30 ods. 1 pamiatkového zákona každý je povinný správať sa tak, aby svojím konaním neohrozil základnú ochranu kultúrnych pamiatok podľa § 27 a základnú ochranu pamiatkových území podľa § 29 a nespôsobil nepriaznivé zmeny stavu pamiatkového fondu a stavu archeologických nálezísk.

Podľa § 45 ods. 2 pamiatkového zákona pamiatkové rezervácie, pamiatkové zóny a ochranné pásma chránené podľa predchádzajúcich právnych predpisov sa považujú za pamiatkové rezervácie, pamiatkové zóny a ochranné pásma podľa tohto zákona.

Zo spisov vyplýva, že predmetom súdneho preskúmania je rozhodnutie z 1. augusta 2011, číslo PÚ-11/1026-2/5783/55/NEM, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie Krajského pamiatkového úradu Prešov z 9. mája 2011, číslo PO-11/866-02/4226/Ha a nariadil podľa § 31 ods. 1 pamiatkového zákona žalobcovi ako vlastníčkovi nehnuteľnosti na parcele č. S. v k.ú. X., ktorá sa nachádza v pamiatkovom území Pamiatkovej rezervácie Bardejov, evidovanej v ústrednom zozname pamiatkového fondu v registri pamiatkových rezervácií pod č. 2 a zapísanej v Zozname svetového a kultúrneho dedičstva UNESCO, vykonať opatrenia na nápravu, a to odstrániť nepovolené unimobunky situované na parcele č. S. v k.ú.

X.. Pre vykonanie týchto opatrení určil Pamiatkový úrad Slovenskej republiky lehotu do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odvolací súd predovšetkým konštatuje, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi krajského súdu a tieto dôvody si osvojil ako svoje vlastné. Preto podľa § 219 ods. 1, 2 prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Zo spisu krajského súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis vyplýva, že pri výkone štátneho dohľadu nad zabezpečením ochrany pamiatkového fondu v Pamiatkovej rezervácii Bardejov, evidovanej v Ústrednom zozname pamiatkového fondu v registri pamiatkových rezervácií pod č. 2 a zapísanej v Zozname svetového kultúrneho a prírodného dedičstva UNESCO bolo zistené, že na parc. č. XXXX v k. ú. X. boli umiestnené unimobunky bez rozhodnutia Krajského pamiatkového úradu Prešov. Na základe uvedenej skutočnosti začal Krajský pamiatkový úrad Prešov 25. februára 2011 správne konanie oznámením o začatí konania o opatreniach na nápravu v súlade s ustanovením § 31 ods. 1 pamiatkového zákona a vyzval žalobcu, aby vykonal opatrenia na nápravu a aby odstránil nepovolené unimobunky, situované na predmetnej parcele v k. ú. X. v lehote do 30. marca 2011. Zároveň v uvedenom oznámení Krajský pamiatkový úrad Prešov poučil navrhovateľa o možnosti nahliadnuť do podkladu na vydanie rozhodnutia na nápravu na parc. č. XXXX k. ú. X., ako aj o možnosti v lehote 7 dní sa písomne vyjadriť k podkladu rozhodnutia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Žalobca nevyužil možnosť písomne sa vyjadriť a ani uvedené unimobunky neodstránil v lehote určenej prvostupňovým správnym orgánom, a preto Krajský pamiatkový úrad Prešov rozhodnutím z 9. mája 2011, číslo PO-11/866-02/4226/Ha žalobcovi ako vlastníkovi parcely č. S. k.ú. Bardejov nariadil odstrániť predmetné unimobunky do 15 dní od doručenia rozhodnutia.

Žalovaný na odvolanie žalobcu v rámci odvolacieho konania rozhodnutím odstránil procesné pochybenie prvostupňového správneho orgánu spočívajúce v presnom stanovení lehoty na plnenie opatrení na nápravu a určil lehotu do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Ostatné námietky žalobcu uvedené v odvolaní vyhodnotil ako neopodstatnené.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného vyplýva, že vlastník nehnuteľnosti v pamiatkovom území je povinný riadiť sa usmerneniami a rozhodnutiami vecne príslušného krajského pamiatkového úradu a rešpektovať súvisiace ustanovenia pamiatkového zákona. Pokiaľ vlastník nehnuteľnosti nezabezpečuje jej základnú ochranu, príslušný krajský pamiatkový úrad začne konanie o náprave ex offo. Navyše, ak nevykoná v rozhodnutí uloženú nápravu v určenom termíne, príslušný krajský pamiatkový úrad začne konanie o priestupku. Vzhľadom k požiadavkám ochrany pamiatkového fondu, stanoveným vo všeobecne záväzných právnych predpisoch, bolo nutné jednoznačne trvať na splnení opatrení určených v napadnutom rozhodnutí.

K tvrdeniam žalobcu spochybňujúcich vyhlásenie Pamiatkovej rezervácie Bardejov, žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že vláda Československej republiky nadväzujúc na uznesenie 55. schôdze konanej dňa 6. septembra 1949 sa na svojej 99. riadnej schôdzi dňa 11. júla 1950 zaoberala problematikou starostlivosti o kultúrne a historické pamiatky na základe správy predloženej Úradom predsedníctva vlády ČSR zo 6. júna 1950 č.j. 103.262/50 vo veci starostlivosti o kultúrne a historické pamiatky. Na základe návrhu Ministerstva školstva, vied a umenia, zo všetkých hodnotných miest v ČSR bolo vybraných 30 najcennejších historických celkov rezervácií a medzi nimi aj Bardejov. Uvedeným uznesením bolo uložené príslušným ministrom zabezpečiť výkon pamiatkovej starostlivosti. Do vydania zákona č. 7/1958 Zb. o kultúrnych pamiatkach (ďalej len „zákon č. 7/1958 Zb.“), ktorý nadobudol účinnosť dňom svojho vyhlásenia, t.j. dňom 13. septembra 1958, neexistoval všeobecne záväzný právny predpis, ktorý by upravoval postup, resp. mechanizmus vyhlasovania pamiatkových rezervácií. Zákon č. 7/1958 Zb. však ustanovením § 29 recipoval všetky opatrenia prijaté pred začiatkom jeho účinnosti, pokiaľ boli vykonané v zhode s ním. Touto zákonnou úpravou sa v prípade miest Prešov, Spišská Sobota, Spišská Kapitula, Bardejov, Levoča, Kežmarok len potvrdil ich právny status pamiatkových rezervácií. Následne v súlade s ustanovením § 5 ods. 1 zákona č. 27/1987 Zb. boli

nariadením vlády Slovenskej republiky č. 596/2001 Z. z. z 13. decembra 2001 o pamiatkových rezerváciách Bardejov, Bratislava, Kežmarok, Levoča, Prešov, Spišská Kapitula a Spišská Sobota (ďalej len „nariadenie vlády č. 596/2001“) vymedzené presné hranice územia Pamiatkovej rezervácie Bardejov. Uvedené nariadenie vlády je platné a účinné. Pamiatková rezervácia Bardejov je zapísaná v Ústrednom zozname pamiatkového fondu pod č. 2. Navyše v súlade s § 45 ods. 2 pamiatkového zákona pamiatkové rezervácie, pamiatkové zóny a ochranné

pásma, chránené podľa predchádzajúcich právnych predpisov sa považujú za pamiatkové rezervácie, pamiatkové zóny a ochranné pásma podľa pamiatkového zákona.

Z uvedeného vyplýva, že žalovaný sa podrobne vo svojom rozhodnutí vysporiadal s námietkami žalobcu spochybňujúcimi vyhlásenie Pamiatkovej rezervácie Bardejov, a rovnako sa s nimi vysporiadal aj krajský súd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na zdôraznenie správnosti považuje za potrebné k námietkam žalobcu, podľa ktorých nariadenie vlády č. 596/2001 Z. z. zaniklo súčasne so zrušením zákona č. 27/1987 Zb. pamiatkovým zákonom, opakovane uviesť, že pamiatkový zákon vo svojich prechodných ustanoveniach rieši aj tieto prípady a v § 45 ods. 2 stanovuje, že „pamiatkové rezervácie, pamiatkové zóny a ochranné pásma chránené podľa predchádzajúcich právnych predpisov sa považujú za pamiatkové rezervácie, pamiatkové zóny a ochranné pásma podľa tohto zákona.“

Ďalej Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za dôležitú aj skutočnosť, že v zmysle § 34 ods. 6 správneho poriadku skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z úradnej činnosti netreba dokazovať. Pamiatková rezervácia Bardejov je zapísaná v Ústrednom zozname pamiatkového fondu, v registri pamiatkových rezervácií pod č. 2. Historické jadro mesta Bardejov a židovské suburbium je od 30. novembra 2000 zapísané v Zozname svetového a kultúrneho dedičstva UNESCO, a to v rozsahu územia Pamiatkovej rezervácie Bardejov a jej ochranného pásma. Parcela č. S. k. ú. X. (ktorej vlastníkom je žalobca), je súčasťou mestského opevnenia - barbakánu. Ide o národnú kultúrnu pamiatku evidovanú v Ústrednom zozname pamiatkového fondu Slovenskej republiky, v registri nehnuteľných kultúrnych pamiatok pod číslom 1665/2. Z uvedeného vyplýva, že ide o skutočnosti známe správnomu orgánu z úradnej činnosti, lebo sú evidované v Ústrednom zozname pamiatkového fondu, verejne prístupnom aj na internete, tieto skutočnosti sú nepochybné, a preto ani netvorí osobitne predmet procesného dokazovania. Čo však bolo preukázané a ani žalobca nespochybňoval, je skutočnosť, že žalobca vlastní nehnuteľnosti na parcele č. CKN XXXX v k.ú. X..

Námietky žalobcu týkajúce sa kompetencie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu sú preto tiež nedôvodné. Podľa pamiatkového zákona mal žalovaný ako aj krajský pamiatkový úrad kompetenciu v predmetnej veci konať (§ 9 ods. 8, § 31 ods. 1 pamiatkového zákona).

Z § 31 ods. 1 pamiatkového zákona vyplýva, že ak krajský pamiatkový úrad zistí, že vlastník nezabezpečuje základnú ochranu nehnuteľnosti v pamiatkovom území podľa § 29 (alebo kultúrnej pamiatky podľa § 27), začne konanie o to, aby vlastník v určenej lehote a za určených podmienok zabezpečil na vlastné náklady nápravu, a to najmä uvedením veci do stavu, ktorý neohrozuje zachovanie jej pamiatkových hodnôt. Z uvedeného jednoznačne vyplýva povinnosť vlastníka zabezpečovať základnú ochranu kultúrnej pamiatky podľa § 27 resp. povinnosť zabezpečovať základnú ochranu nehnuteľnosti v pamiatkovom území podľa § 29. V opačnom prípade krajský pamiatkový úrad je povinný ex offio začať konanie o náprave.

Aj z citovaných článkov Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom.

Vlastník nehnuteľnosti má povinnosť na základnú ochranu pamiatkového územia a zabezpečovať okrem iného zachovanie pamiatkových hodnôt v území, ich dobrý technický, prevádzkový, a estetický stav, a to svojou spoluprácou s orgánmi štátnej správy a orgánmi územnej samosprávy. Dokonca v zmysle § 30 ods. 1 pamiatkového zákona je každý povinný správať sa tak, aby svojim konaním neohrozil základnú

ochranu kultúrnych pamiatok podľa § 27 a základnú ochranu pamiatkových území podľa § 29 a nespôsobil nepriaznivé zmeny stavu pamiatkového fondu a stavu archeologických nálezísk.

V danom prípade bolo začaté konanie o opatreniach na nápravu oznámením o jeho začatí žalobcovi. Okamihom doručenia tohto oznámenia t.j. 4. marca 2011 bolo v súlade s § 18 správneho poriadku začaté správne konanie. Žalobca namietal, že žalovaný v danej veci konal na základe právnej normy, ktorá nadobudla účinnosť až po 31. máji 2009, dávno po uložení unimobuniiek na daný pozemok, čo podľa žalobcu priamo odporuje § 45a (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. júna 2009). Treba však uviesť, že § 45a sa vzťahuje na konania začaté pred účinnosťou zákona č. 208/2009 Z. z. (teda pred 1. júnom 2009). Konanie v danom prípade bolo začaté 4. marca 2011, a teda žalovaný konal v súlade so zákonom, keď konal podľa právneho predpisu účinného v čase začatia konania.

Zmena ustanovenia, týkajúceho sa konania o náprave podľa § 31 ods. 1 pamiatkového zákona, nemôže žalobca vykladať ako jeho dobromyseľne nadobudnuté právo byť nepostihnuteľný voči akýmkoľvek opatreniam správnych orgánov podľa neskorších právnych predpisov. Aj pred účinnosťou zákona č. 208/2009 Z.z. mal žalobca povinnosti podľa pamiatkového zákona na úseku ochrany pamiatkového fondu, ktoré sa uvedeným zákonom podstatne nezmenili. Námetka žalobcu, že zákon, účinný v čase uloženia unimobuniiek na daný pozemok nezakazoval takúto činnosť sa nezakladá na pravde. Zákom č. 208/2009 Z. z. sa ustanovenie § 29 ods. 1 a 2 pamiatkového zákona nezmenilo. Nezmenilo sa tiež ustanovenie § 28 ods. 4 písm. b) pamiatkového zákona, podľa ktorého vlastník nehnuteľnosti, ktorá nie je kultúrnou pamiatkou a ktorá sa nachádza v pamiatkovej rezervácii, v pamiatkovej zóne alebo v ochrannom pásme, je povinný s nehnuteľnosťou nakladať a užívať ju tak, aby neohrozil pamiatkové hodnoty nehnuteľnej kultúrnej pamiatky, pamiatkovej rezervácie alebo pamiatkovej zóny. Z uvedeného vyplýva, že neskôr účinný zákon nemohol nijakým spôsobom zasiahnuť do predtým nadobudnutých práv žalobcu, lebo povinnosti žalobcu boli stále rovnaké. Rovnako tiež ustanovenie § 30 ods. 1 pamiatkového zákona o povinnosti každého správať sa tak, aby svojím konaním neohrozil základnú ochranu pamiatkových území podľa § 29 bolo účinné aj pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 208/2009 Z.z. Konajúci správny orgán nebol preto povinný zaoberať sa otázkou časového momentu umiestnenia unimobuniiek na pozemok, ani otázkou vlastníckeho vzťahu k predmetným unimobunkám, lebo uvedené skutočnosti neboli pre rozhodnutie vo veci podstatné.

Žalobca tiež namietal, že z rozhodnutia nie je zrejmé, ako a čím mala byť dotknutá ochrana pamiatkového fondu a ani kedy sa tak malo stať a akým konaním. Uvedená námetka je tiež nedôvodná, lebo v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu (ktoré tvorí s rozhodnutím žalovaného jeden celok) správny orgán konštatoval, že umiestnením unimobuniiek na ploche barbakánu došlo k znehodnoteniu a ohrozeniu národnej kultúrnej pamiatky - barbakán a k narušeniu hodnôt pamiatkového územia. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia tiež uviedol, že vlastník nehnuteľnosti v pamiatkovom území je povinný riadiť sa usmerneniami a rozhodnutiami vecne príslušného krajského pamiatkového úradu a rešpektovať súvisiace ustanovenia pamiatkového zákona. K tomu treba tiež pripomenúť, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP). Z pamiatkového zákona vyplýva, že Krajský pamiatkový úrad má právo vydávať individuálne správne akty, pričom sám posudzuje rozsah a závažnosť dopadu (aj estetického) na samotnú národnú kultúrnu pamiatku a pamiatkové územie. Pritom je viazaný obsahom zásad ochrany pamiatkového územia (v danom prípade Zásad ochrany pamiatkového územia Pamiatkovej rezervácie Bardejov - aktualizácia 2006-2009), ktorý obsahuje okrem iného aj požiadavky na zachovanie, údržbu a regeneráciu národných kultúrnych pamiatok. Z týchto Zásad ochrany pamiatkového územia Pamiatkovej rezervácie Bardejov vyplýva požiadavka prezentovať fortifikačný systém ako celok so všetkými jeho prvkami na základe výsledkov archeologického výskumu (požiadavky pre územie zahŕňajúce bloky 13 - 18 vymedzené hradobným múrom a hranicou pamiatkovej rezervácie). V prípade žalobcu teda správny orgán využil zákonom povolenú voľnú úvahu, ktorá nevybočila z medzí ani hľadísk stanovených zákonom.

K namietanému porušeniu procesných práv žalobcu treba uviesť, že žalobca mal možnosť vyjadriť sa do

7 dní od doručenia oznámenia z 25. februára 2011. Z § 21 ods. 1 správneho poriadku vyplýva, že správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha vecí, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Správny orgán preto nie je povinný nariaďovať ústne pojednávanie, je limitovaný však povinnosťou zistiť presne a úplne skutočný stav vecí. V danom prípade by sa však ústnym pojednávaním neprispelo k objasneniu vecí, lebo správny orgán disponoval dostatočnými podkladmi pre rozhodnutie. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. januára 2007, sp. zn. 2 SŽ-o-KS 144/2006, tak pre úplnosť treba uviesť, že uvedený rozsudok sa týka nariadenia resp. nenariadenia ústneho pojednávania v konaní o priestupku, pričom práve zákon o priestupkoch je osobitným zákonom v zmysle § 21 ods. 1 správneho poriadku, ktorý nariadenie ústneho pojednávania výslovne predpokladá (§ 74 ods. 1 zákona o priestupkoch). V prípade žalobcu však nešlo o konanie o priestupku podľa priestupkového zákona, ale o konanie o náprave podľa pamiatkového zákona.

K namietaným nedostatkom prvostupňového rozhodnutia treba uviesť, že všetky boli v priebehu správneho konania odstránené. Pochybenie spočívajúce v stanovení lehoty 15 dní od doručenia rozhodnutia na vykonanie opatrení bolo rozhodnutím žalovaného napravené, lebo žalovaný zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a určil lehotu 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, čo mu zákon umožňuje. Rovnako bola prípisom Krajského pamiatkového úradu Prešov z 19. mája 2011 oznámená žalobcovi oprava chybného uvedenia čísla a dátumu vydania prvostupňového rozhodnutia, a teda správny orgán postupoval v súlade s § 47 ods. 6 správneho poriadku. Uvedená chyba pri písaní čísla a dátumu vydania rozhodnutia ani nebola spôsobilá ukrátiť žalobcu na jeho právach.

V rozhodnutí žalovaného sa ukladá žalobcovi rovnaká povinnosť ako v rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu, žalovaný len odstránil nedostatok, spočívajúci v určení začiatku plynutia lehoty na plnenie povinností žalobcu. Žalovaný teda postupoval v súlade s § 59 ods. 2 správneho poriadku, lebo ako odvolací orgán mal právomoc zmeniť rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Nebol preto porušený princíp dvojinstančnosti správneho konania a ani ustanovenie § 33 ods. 2 správneho poriadku. Z rozhodnutia žalovaného nevyplýva, že by rozhodoval na základe iných podkladov ako rozhodol prvostupňový správny orgán. Z administratívneho spisu vyplýva, že už prvostupňový správny orgán si zabezpečil výpis z listu vlastníctva predmetného pozemku, a preto námietka žalobcu, že si tento výpis nezabezpečil, sa nezodpovedá obsahu spisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky tiež považuje výrok rozhodnutia žalovaného za zrozumiteľný a dostatočne určitý. Žalobcu nemožno podľa znenia výroku rozhodnutia zameniť s inou osobu, lebo je identifikovaný nielen menom, priezviskom a bydliskom, ale aj vlastníctvom parcely č. S. k. ú. X.. Dostatočne je identifikované aj nariadené opatrenie na nápravu tak, že je zřejmé, čo sa má odstrániť (unimobunky situované na parcele č. S. v k. ú. X.) a podľa ktorých ustanovení správny orgán rozhodol (§ 31 ods. 1 pamiatkového zákona).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že žalovaný a následne v súdnom konaní aj krajský súd sa vysporiadali so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Z vyššie uvedených dôvodov mal najvyšší súd za to, že krajský súd nepochybil, ak žalobu v súlade s ustanovením § 250j ods. 1 OSP zamietol a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 14. decembra 2012, č. k. 2S/33/2011-51 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 246c ods. 1 prvej vety OSP, v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca v konaní nebol úspešný, a žalovanému žiadne trovy nevznikli.

## **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.